

קבץ

תּוֹרַת הַנַּחֲל

דבורים נוראים ונפלאים, מעוררים מעירים ומחזקים, אשר מתוך הנחל נובע מקור חכמה נובעים, להחיות נפש כל חי ומשם ישקו העדרים, להתחזק בעבודת הבורא בכל דרגה שיהיו נמצאים

אשר נאמרו על ידי
מֶרֶן מוֹהֲרָא"ש שְׁלִיט"א

בסעודה שלישית פרשת תולדות ה'תשע"ד

וידבר נוראות נפלאות מענין הרהמנות שיש על נשמות ישראל, שעקרה היא בשנאפלים לעוונות, הם ושלום, וכל עבודת הצדיק היא לגלות השכינה הקדושה ואז מתבטלים כל מיני סכסוכים ומחלקות. וידבר מענין הנבזה הקרב ובא, שהעקר על ידי גלוי משה רבנו בסנה, ללמד, שאם במדרגות הנמוכות ביותר יש אלקות, ועקר הסימן על הצדיק שמחזיר ענין תפלה במקרביו, ויחזק התפלות הקבועות בבית הכנסת ובמנין.

יצא לאור ערב שבת קדש פרשת תולדות תשע"ה
על ידי תלמידי מתיבתא 'היכל הקדש' חסידי ברסלב
עיר הקדש ירושלים תוכב"א

הַכְּתוּבָה לְהַשִּׁיג אֶת הַקּוֹנְטָרַס הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה
וְכָל סִפְרֵי אֲדָמוֹ"ר מוֹהַר"ן מִבְּרֶסְלֵב זִי"ע
וְסִפְרֵי תַלְמִידָיו הַקְּדוֹשִׁים:

בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל

יְבִנְאֵל עִיר בְּרֶסְלֵב

גָּלִיל.

בְּאַרְצוֹת הַבְּרִית

מְתִיבְתָא הַיְכָל הַקְּדֹשׁ

Mesifta Heichal Hakodesh

1129 – 42nd Street

Brooklyn N.Y. 11219

ניתן לקבל את הגליון מידי שבוע באמצעות הדוא"ל
breslovinternational@gmail.com

סַעֲדָה שְׁלִישִׁית פְּרָשֶׁת תּוֹלְדוֹת ה'תשע"ד

מְאָמֵר

וַיַּעֲתֵר יַצְחָק לַה' לְנֹכַח אִשְׁתּוֹ

בְּסַעֲדָה שְׁלִישִׁית, סְעוּדַת רַעְיָא דְרַעְיָוָה, דְּבַר מוֹתְרָא"ש ג"י דְּבוּרִים נוֹרְאִים וְנִפְלְאִים מְאֹד, עַל פִּי דְבָרֵי רַבְנּוּ ו"ל בְּלִקְוֵי מוֹתְרָ"ן חֶלֶק ב' סִימָן ו' הַמְדַבֵּר מִן הַרְחֻמְנוּת שֶׁל הַמְנַהֵיג הָאֲמִתִּי, עַנּוּן שָׁם.

צָרִיד לִידַע אִיךָ לְהַתְנַחֵג עִם הַרְחֻמְנוּת

פְּתַח וְאָמַר מוֹתְרָא"ש ג"י, רַבְנּוּ ו"ל אוֹמֵר (מוֹתְרָא"ש ג"י חוֹר עַל כְּפֹה נִקְדוֹת שְׁבַתוֹרָה זוֹ שֶׁל רַבְנּוּ ו"ל): בְּתִיב (יִשְׁעִיה מוֹ, י): "כִּי מִרְחֻמָּם יִנְהַגְם" – תִּינּוּ מִי שְׁהוּא רְחֻמּוֹ, הוּא יִכּוֹל לְהִיּוֹת מְנַהֵיג. וְצָרִיד לִידַע אִיךָ לְהַתְנַחֵג עִם הַרְחֻמְנוּת, כִּי עַל רְשָׁעִים אִו עַל רוֹצְחִים וְגוֹלְגִימִים אֲסוּר לְרַחֵם, וְכֵן מִי שְׁאִינוֹ יוֹדֵעַ אִיךָ לְהַתְנַחֵג עִם הַרְחֻמְנוּת, אִזּוֹ יִכּוֹל לְרַחֵם עַל תֵּינּוֹק שֶׁל אַרְבַּעַת יָמִים, לְתַן לוֹ מֵאֲכָל הַצָּרִיד לְגִדּוֹל וְלֹא לְקַטֵּן כְּזֶה, כִּי קָטָן כְּזֶה צָרִיכִין לְזוּנּוֹ רַק עַל יְדֵי חֶלֶב דִּיקָא, עַל כֵּן צָרִיד לִידַע אִיךָ לְהַתְנַחֵג עִם הַרְחֻמְנוּת, שְׁלִקְטָן כְּזֶה צָרִיכִין לְרַחֵם לְתַן לוֹ חֶלֶב דִּיקָא, וְלְגִדּוֹל – מֵאֲכָל הַצָּרִיד לוֹ, וְכֵן עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד צָרִיכִין לְרַחֵם כְּפֹה שְׁצָרִיד לוֹ.

מִשָּׁה רַבֵּנוּ הָיָה לוֹ רַחֲמָנוּת בְּאֵמֶת עַל יִשְׂרָאֵל

וְרַחֲמָן כֵּזֶה הוּא רַק מִשָּׁה רַבֵּנוּ, כִּי הוּא הָיָה מְנַהֵיג יִשְׂרָאֵל, וְהוּא
 וְהָיָה מְנַהֵיג לְעֵתִיד, כִּי "מִזֶּה שְׁתִּיחָה הוּא שְׁתִּיחָה" (קהלת א, ט). כִּי מִשָּׁה
 רַבֵּנוּ הָיָה לוֹ רַחֲמָנוּת בְּאֵמֶת עַל יִשְׂרָאֵל, וּמִסֵּר נַפְשׁוֹ בְּשִׁבִיל יִשְׂרָאֵל,
 וְהִשְׁלִיךְ נַפְשׁוֹ מִנְּגֵד, וְלֹא הָיָה הוֹשֵׁשׁ עַל עַצְמוֹ כְּלָל, כִּי הָשֵׁם יִתְפַּרֵּד
 אָמַר לוֹ (שְׁמוֹת ל"ב, ו'): "וְאֶעֱשֶׂה אֹתְךָ לְגוֹי גְּדוֹל", וְהוּא לֹא הִשְׁגִּיחַ עַל זֶה
 כְּלָל, רַק אָמַר: "אִם תִּשָּׂא חַטָּאתֶם" וְכוּ' (שם). כִּי הוּא הָיָה רַחֲמָן
 וּמְנַהֵיג אֲמִתִּי, וְהָיָה עוֹסֵק בְּיִשׁוּבֵנוּ שֶׁל עוֹלָם, שְׁתִּיחָה הָעוֹלָם מְיֻשָּׁב
 מִבְּנֵי אָדָם, כִּי עֵקֶר הָאָדָם הוּא הַדַּעַת, וְכִי שָׂאִין לוֹ דַּעַת, אֵינֵנו מִן
 הַיִּשׁוּב, וְאֵינֵנו מְכַנֶּה בְּשֵׁם אָדָם כְּלָל, רַק הוּא בְּחִינַת הָיָה בְּדַמוֹת
 אָדָם, וּמִשָּׁה רַבֵּנוּ הָיָה לוֹ רַחֲמָנוּת, וְהָיָה עוֹסֵק בְּיִשׁוּב הָעוֹלָם, שְׁתִּיחָה
 הָעוֹלָם מְיֻשָּׁב וּמְמַלֵּא מִבְּנֵי אָדָם, הֵינֵנו בְּנֵי דַעָה, כִּי הוּא פָּתַח לָנוּ
 אֹרֶךְ הַדַּעַת, כְּמוֹ שֶׁפָּתַח (דְּבָרִים ד, ל"ה): "אֲתָה הִרְאֵתָ לְדַעַת כִּי הִ' הוּא
 הָאֱלֹקִים", כִּי מִשָּׁה פָּתַח אֶת הַדַּעַת וְגָלָה לָנוּ, כִּי יֵשׁ אֱלֹקִים שְׁלִיט
 בְּאֶרֶץ.

יִשְׂרָאֵל חֵם רַחוּמִים לְגַמְרֵי מַעוֹ, וְאִין עוֹן שִׁיב לָחֵם

כִּי עֵקֶר הַרַחֲמָנוּת הוּא, כְּשִׁיִּשְׂרָאֵל עִם קְדוּשׁ נּוֹפְלִין, חֵם וְשְׁלוֹם,
 בְּעוֹזְנוֹת, רַחֲמָנָא לְצִלָּן, כִּי זֶהוּ הַרַחֲמָנוּת הַגְּדוֹל מִכָּל מִינֵי רַחֲמָנוּת,
 כִּי כָל הַיִּסְטוֹרִים הַקְּשִׁיּוֹם שֶׁבְּעוֹלָם, אֵינָם נְחָשְׁבִים כְּלָל בְּנֶגֶד הַמַּשְׁאִוִּי
 הַכֹּבֵד שֶׁל עוֹזְנוֹת, חֵם וְשְׁלוֹם, כִּי כְּשִׁיִּשְׂרָאֵל נּוֹפְלִים בְּעוֹזְנוֹת, חֵם

ושלום, זהו משאוי כבוד מאד, שאי אפשר לישא כלל המשאוי הכבד הזה, בבחינת: "במשא כבוד יכבדו מזוני" (תהלים לח, ה). כי מו שיודע קדשת ישראל מאין הם לקוחים, ויודע רוחניות ודקות של ישראל – הוא יודע, שישראל הם רחוקים לגמרי מעזו, ואין עין שיוד להם, כלל לא, לפי גדל קדשתם משרשם, וגדל דקותם ורוחניותם, ועל כן כל היסורים שפעולם אינם נחשבים למשאוי בנגד המשאוי הכבד של עוונות, חס ושלום, רחמנא לצלן. ואכלו בשניש לאדם יסורים, אם אין בהם עוונות, אינם נחשבים ליסורים כלל. וזה בחינת (שבת נה ע"א): 'אין יסורין בלא עון. שמשאין בהם עון – אינם יסורים כלל, כי עקר היסורים הם רק פשנופלים בעוונות, חס ושלום, וזהו עקר הרחמנות, לרחם על ישראל עם קדוש, להוציאם מן המשאוי הכבד של עוונות, ועל כן משה רבנו, עליו השלום, בכל עת שנפלדו ישראל באיזה עון, היה מוסר נפשו עליהם והתפלל בעדם, כגון במרגלים וכיוצא, כי ידע, שלפי קדשת ישראל ודקותם הם רחוקים מעון, ואי אפשר להם לישא כלל המשאוי הכבד של עון.

'אין אדם עובר עברה אלא אם כן נכנס בו רוח שטות'

ובאמת, מחיבן באים לעונות, חס ושלום? הוא רק על ידי שאין לו דעת, כי 'אין אדם עובר עברה אלא אם כן נכנס בו רוח שטות' (סוטה ג' ע"א). וזהו הרחמנות הגדול מן הכל, שאריכים לרחם עליו להכניס בו דעת, בבחינת (תהלים מא, א): 'אשרי משכיל אל דל' כי אין

עָנִי אֵלֶּא מִן חֲדַעְתִּי (נְדָרִים מֵא ע"א), וְצָרִיכִין לְרַחֵם עָלָיו, לְחַכְּנִים בּוֹ דַעַת.

על ידי "סלח נא" – נעשה בחינת הנכה

וּמִלֵּשָׁה רַבָּנוּ זָכָה לְסוּד הַנִּכְבָּה, עַל יְדֵי שְׁמֹסֵר נִפְשׁוֹ בְּשִׁבִיל יִשְׂרָאֵל וְנָתַן לְבָו עֲלֵיהֶם לְחַסְתָּפֵל בְּצַרְתָּם, כִּי הוּא הָיָה רַחֲמָן וּמְנַהִיג אֲמָתָיו, וְעַקֵּר צָרַת יִשְׂרָאֵל הוּא הַמַּשָּׂא שֶׁל עֲוֹנוֹתָם, חֵם וְשָׁלוֹם, וְעַל כֵּן בְּקִישׁ עֲלֵיהֶם "סֵלַח נָא", וְעַל יְדֵי זֶה נַעֲשֶׂה בְּחִינַת הַנִּכְבָּה, בְּחִינַת הַנִּכְבֵּת הַפְּיּוּת, וְזֶהוּ הַנִּכְבָּה – חָנוּ כ"ה (תְּקוּנַי זֶהֱרַ תְּקוּן יג; כַּמּו ע"א). הֵינּוּ כ"ה בְּכַסְלֵיו, בְּסֵלִי"ו הוּא אוֹתֵינוּ: "וַיִּרְא יְיָ כִּי סָר לְרֵאוֹת" (שְׁמוֹת ג, ד). כִּי מִשָּׁה רַבָּנוּ נָתַן לְבָו לְחַסְתָּפֵל בְּצַרְתָּן שֶׁל יִשְׂרָאֵל. וְזֶהוּ: 'כִּי סָר לְרֵאוֹת' – לְשׁוֹן "סָר וְזָעַף" (מְלָכִים-א כֵּא, מִג). וְעַקֵּר צָרְתָן הוּא הַמַּשָּׂא שֶׁל עֲוֹנוֹתָם, חֵם וְשָׁלוֹם וְכוּ'; עֵינֵי שָׁם כָּל זֹאת בְּדַבְּרֵי רַבָּנוּ ז"ל.

בו בחר תְּקוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְחַכְּנֵיג נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל

וְחַסְפִּיר מוֹתְרָא"ש נ"י, כִּי הִנֵּה מְנַהִיג אֲמָתָי נִקְרָא, מִי שֵׁישׁ לוֹ רַחֲמָנוּת עַל נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְכָל כְּסוּפּוֹ וְרִצּוֹנוֹ לְעֲזוֹר לָהֶם בְּרוּחָנוּת וּבְנִשְׁמִיּוּת, וּלְקָרֵב אוֹתָם אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, כִּי עַקֵּר הַרְחָמָנוּת עַל נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, לְהוֹצִיאֵם מֵעֲוֹנוֹתֵיהֶם וּלְקָרֵב אוֹתָם אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, כִּי מִי שֵׁיּוֹדֵעַ מַעֲלוֹת נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְעֵצֶם דְּקוּתָם וְרוּחָנוּתָם, יוֹדֵעַ שְׂאִין חֲטָא וְעוֹן שֵׁיךְ אֲלֵיהֶם כָּלֵל, וּכְשֶׁהֵם נוֹפְלִים לְעוֹנוֹת, חֵם וְשָׁלוֹם, זֶהוּ הַרְחָמָנוּת חֲכִי גְדוֹלָה. וּמְנַהִיג אֲמָתָי, שְׁנוּעַ בְּלָבוֹ צְרוֹת יִשְׂרָאֵל, כָּל מַחֲשַׁבְתּוֹ

וּרְצוֹנוֹ לְהוֹצִיא אוֹתָם מֵעֲוֹנוֹתֵיהֶם וּלְקָרֵב אוֹתָם אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, שׁוֹה
 הָיָה עֵצֶם גְּדֹלַת מוֹשֶׁה רַבֵּנוּ, עָלָיו הַשְּׁלוֹם, שֶׁהָיָה מְנַהֵג וְרַחֲמָן אֲמִתִּי,
 וְבוֹ בָּחַר הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהַנְהִיג נְשִׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וּלְקָרֵב אֶל
 עֲבוֹדָתוֹ, וּבְמוֹבָא בַּמִּדְרָשׁ (שְׁמוֹת רַבָּה ב, ט): 'בְּשִׁתְּיָהּ מוֹשֶׁה רַבֵּנוּ רוּעָה
 צִאֲנוּ שֶׁל יִתְרוֹ בַּמִּדְבָּר, בְּרַח מִמֶּנּוּ גְּדִי, וְרִץ אַחֲרָיו עַד שֶׁהִגִּיעַ לְחִסוּת
 [שֵׁם מְקוֹם], בִּיּוֹן שֶׁהִגִּיעַ לְחִסוּת, נִדְמָנָה לוֹ בְּרַכָּה שֶׁל מַיִם, וְעַמַּד הַגְּדִי
 לַשְּׁתוֹת, בִּיּוֹן שֶׁהִגִּיעַ מוֹשֶׁה אֶצְלוֹ, אָמַר: "אֲנִי לֹא הֵייתִי יוֹדֵעַ שְׂרִץ הֵייתִי
 מִפְּנֵי צְמָא, עֵינַי אֶתֶּה" ... הִרְפִּיבוּ עַל כְּתַפּוֹ, וְהָיָה מִחֲלָף, אָמַר הַקָּדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא: "יֵשׁ לָךְ רַחֲמִים לְנַהֵג צִאֲנוּ שֶׁל בֶּשֶׂר וְדָם כֶּף, תִּיָּד אֶתֶּה
 תִּרְעָה צִאֲנֵי יִשְׂרָאֵל"; עֵינַי שָׁם, כִּי מוֹשֶׁה הָיָה רַחֲמָן אֲמִתִּי, וְרַחֵם עַל כָּל
 בְּרִיּוֹתָיו יִתְבָּרֵךְ, וְעַל כֵּן נִבְחַר לְהִיּוֹת מְנַהֵג יִשְׂרָאֵל.

לְלַמְּדָה, שְׂאִין מְקוֹם פְּנֵי בְּלֵא שְׂכִינָה

וְזֶהוּ מַה שֶׁנֶּאֱמַר בְּהַתְנַחֲלוֹת הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶל מוֹשֶׁה רַבֵּנוּ בַּסֵּפֶר,
 (שְׁמוֹת ג, ד): "וַיִּרְאֵהוּ ה' כִּי סָר לְרֵאוֹת", הֵינּוּ שֵׁשֶׁם לְבוֹ לְרֵאוֹת וּלְהַסְתַּפֵּל
 בְּצִרּוֹת יִשְׂרָאֵל, וּלְרַחֵם עֲלֵיהֶם, וּבְכוּ שֶׁאֲמָרוּ חֲכָמֵינוּ הַקָּדוֹשִׁים (שְׁמוֹת
 רַבָּה ב, יא): "כִּי סָר לְרֵאוֹת"; אָמַר הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: סָר וְזָעַף [אֲבֵל
 וְחַפְזִין] הוּא זֶה לְרֵאוֹת בְּצַעֲרָן שֶׁל יִשְׂרָאֵל בְּמִצְרַיִם, לְפִיכָךְ רָאוּי הוּא
 לְהִיּוֹת רוּעָה עֲלֵיהֶן, מִיָּד, "וַיִּקְרָא אֵלָיו אֱלֹהִים מִתּוֹךְ הַסֵּפֶר", עֵינַי שָׁם.
 וּכְיוֹן שֶׁעַקֵּר הִרְחַמְנוֹת לְרַחֵם עֲלֵיהֶם וּלְהוֹצִיאֵם מִצְרַוְתָם, וּלְקָרֵב אֶל
 הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, לְכֵן הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נִגְלָה אֵלָיו מִתּוֹךְ הַסֵּפֶר דִּיקָא,

להראות לו שאפילו אצל הירודים והפחותים שבִּישְׂרָאֵל שוֹרָה השְׂכִינָה הקדושה, וצריכים לרחם עליהם, להוציא אותם מעונותיהם, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (שם סימן ט): 'מה הפנה, עושה קוצין ועושה ורדין, כך ישראל יש בהם צדיקים ורשעים'; עין שם. כי אין מקום פְּנִי בְּלִי שְׂכִינָה, וכמו שאמרו (שם): 'למה נגלה הקדוש ברוך הוא מתוך הפנה? ללמדו, שאין מקום פְּנִי בְּלֵא שְׂכִינָה'. ולכן אפלו אצל הירודים שבִּישְׂרָאֵל יכולים למצוא ניצוץ של השְׂכִינָה ולקרוב אל השם יתברך. נמצא, שבתחלת התגלות הקדוש ברוך הוא למשה, הראה לו ענין זה, שעקר עבודת מנהיג ישראל לרחם על הבריות, יהיו מי שיהיו, ולקרוב בלם אל עבודתו יתברך, עד שיהיו משפן לשְׂכִינָה.

הבין משה רבנו את עצם הצער והיסורין של נשמות ישראל

והנה רבנו ז"ל אומר, שמנהיג אמת, צריך לדעת על מי לרחם, כי על רוצח אסור לרחם וכו', עין שם. וגם זאת מצינו אצל משה רבנו, וכמו שכתוב (שמות ב, יא): "ויצא משה וירא איש מצרי מכה איש ישראל וגו' ויד את המצרי ויטמנהו בחול". כי לא היה יכול לסבל שגוי מכה יהודי מאחיו, ולא רחם עליו בלל, רק רחם מאד על נשמות ישראל, להציל אותם מיד עושקיהם, ודאג להם לכל צרכיהם, אבל היה קשה לו מאד, למה באמת נשמות ישראל סובלים כל כך מן המצריים, ונתונים תחת שעבודם, אבל אחר כך בתיב (שם פסוק יג): "ויצא ביום השני והנה שני אנשים עברים נצים", שהם היו דתן ואבירם, ומשה הרי הציל דתן

אתמול מן המצרי, והיום אומרים לו: "הלהרגני אתה אומר באשר הרגת את המצרי", והולכים למסר אותו, אז (פסוק יד): "וירא משה ויאמר אכן נודע הדבר" – שאם יש בהם דילמורים ומספרי לשון הרע, עכשו אני מבין מאפוא באה הגלות שלהם, ולמה עובר עליהם כל כך, והבין היטב, שעקר הרחמנות לעשות אחדות ושלוש ביניהם, ורק על ידי זה יועיל להוציא אותם מגלותם. נמצא, שמה שכתוב: וירא ה' כי כר לראות – שהיה כר וזעף לראות בצערן של ישראל, הינו שהבין משה רבנו את עצם הצער והיסורין של נשמות ישראל, ומאיפה זה מגיע, הינו מן המחלקת והסכסוכים שביניהם, ועל כן העקר לרחם עליהם, ולהכניס בהם אהבה ואחדות, ושלא תהיה ביניהם שנאת חנם ומספרי לשון הרע, ובזה יוציא אותם מפל צרותיהם.

עובדים הצדיקים להוריד גלוי שכינה לכל ישראל

והנה הדרך שהצדיק פועל לאחד נשמות ישראל, הוא על ידי שמוהרד להם את השכינה הקדושה, כי מתי יש מחלוקות ומריבות בין הבריות? כשכל אחד דורש טובת עצמו, וכל אחד קופץ בראש, אבל תבא ומיד כשיש גלוי שכינה, וכל אחד מוצא את השכינה עמו אתו ואצלו, מיד שוכח מפל הסכסוכים ואי ההבנות שיש בינו לבין חברו, ומתאחד עמו באהבה גמורה, שזה היה גלוי שכינה ששירתה בבית המקדש, שעלו אומרים חכמינו הקדושים (אבות ה'): 'עומדים צפופים ומשתתחים רוחים', שהיה מקום לכל אחד ואחד בבית המקדש, ולא

דָּחָה אֶחָד אֶת חֲבֵרוֹ כָּלֵל, כִּי תִכְּף וּמִיד שֵׁישׁ גָּלוּי שְׂכִינָה, יֵשׁ מְקוֹם מְרוּחַ לְכָל אֶחָד, וְאִין אֶחָד נִכְנָם לְגִבּוֹל חֲבֵרוֹ כָּלֵל, וְעַל זֶה עוֹבְדִים חֲצִדִיקִים כָּל יְמֵי חַיֵּיהֶם, לְהוֹרִיד גָּלוּי שְׂכִינָה לְכָל נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, עַד שֵׁישִׁיבָה כָּל אֶחָד מִן הַחֲשִׁבוֹנוֹת הַפְּרָטִיִּים שְׁלוֹ, וְיִרְצָה לְהִתְאַחַד תִּכְּף וּמִיד עִם כָּל נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה גְּמוּרָה.

ממילא מתבטלות כל המחלוקות שביניהם

וְזוֹהֵי עֲבוֹדַת חֲצִדִיקִים שֶׁבְּכָל דּוֹר וָדוֹר, לְרַחֵם עַל נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל וּלְגַלּוֹת לָהֶם אֹרַח הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה, וְאִין מְמִילָא מִתְּבַטְלוֹת כָּל הַמַּחְלֻקוֹת שְׂבִינֵיהֶם, וְנַעֲשֶׂה שְׁלוֹם נִפְלָא בְּעוֹלָם, כִּי כָּל צְדִיק שֶׁבְּדוֹר הוֹלֵךְ עִם כַּחוֹ שֶׁל מוֹשֶׁה, שֶׁהוּא הַמְּנַהֵיג וְהַרְחֵמֵן הָאֲמִתִּי, וְכַחוֹ מִתְּפַשֵּׁט בְּכָל דּוֹר וָדוֹר, וְכִדְאִיתָא בְּתַקִּינֵי זְהַר (דף קיד ע"א): 'אַתְּפִשְׁטוּתָא דְּמוֹשֶׁה בְּכָל דּוֹר וָדוֹר, וְכִתִּיב (קְהֵלֵת א. ט): "מִיָּה שְׂיִתְיָה הִיא שְׂיִתְיָה", רָאִשֵׁי תְבוֹת מוֹשֶׁה, שֶׁהוּא תֵּיהֵא הַגּוֹאֵל הַרְאִשׁוֹן, וְהוּא יִתְיָה הַגּוֹאֵל הָאֲחֵרוֹן (זְהַר מִשְׁפָּטִים קב ע"א). וְכַפִּי שְׁזוֹכִים לְהִתְקַרֵּב אֶל מְנַהֵיג רַחֲמֵן כְּזֶה, וְזוֹכִים לְהִנּוֹת מִזִּיּוֹ הַשְּׂכִינָה הַמְּתַנַּצֵּצַת סְכִיבוֹ, בֵּין מִתְּבַטְלוֹת כָּל מִינֵי מַחְלֻקוֹת וּמְרִיבוֹת, וְנַעֲשֶׂה שְׁלוֹם נִפְלָא בְּעוֹלָם.

השוכות הנפלאה לימי חנכה הקדושים

וְזֶה שְׁמִגְלָה רַבְּנֵי ז"ל בְּתוֹרָה זוֹ, עַל פְּסוּקֵי: וַיִּרְא יוֹ כִּי סָר לְרֵאוֹת, רָאִשֵׁי תְבוֹת פְּסָלִיו. כִּי בְּחֻדֶשׁ כְּסָלִיו חָלִים יְמֵי חֲנֻכַּה הַקְּדוּשִׁים, שֶׁהֵם

ימי הנצחון של החשמונאים בימי בית שני, על היונים שפמאו בית המקדש, כי בבית שני התגבר מאד הפגם של לשון הרע ושנאת חנם, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (יומא ט' ע"א): 'מקדש שני שהיו עוסקין בתורה ובמצוות וגמילות חסדים מפני מה הרב? מפני שהיתה בו שנאת חנם, ללמדך ששקולה שנאת חנם כנגד שלש עבדות עבודה זרה גלוי עריות ושפיכות דמים'. ומחמת זה הצליחו היונים לטמאות את בית המקדש, ולהפסיק העבודה, אבל הצדיקים שבדור רחמו מאד על נשמות ישראל, וחרו ואחדו אותם, עד שנצחו את היונים, וגרשו אותם מבית המקדש, וחרו וטהרו והנכו את הבית, כי הלכו בכחו של משה רבנו, שהוא המנהיג והרחמן האמתי, שאצלו פתיב: ויֵרָא יוֹי כִּי סֵר לְרֵאוֹת, ראשי תבות בפל"ו, וצעקו (שמות טו, יא): "מי פמוכה באלם ה'", ובכחו של משה התגברו והתאחדו נשמות ישראל ביהוה, ועל ידי זה זכו לנם הגדול של הנכה, שהורידו אור השכינה לכל נשמות ישראל, שהיא התגלות הנם באור המנורה, שהיא עדות לבאי עולם שהשכינה שורה בישראל (שבת כב ע"ב), וקבעו ימי הנכה לימים טובים בהלל והודאה לדורות עולם.

לגלוי שכינה זוכים ישראל כפי עסקם בתפלה והנה לגלוי שכינה זוכים ישראל כפי עסקם בתפלה, כי התפלה היא עקר החבור והתדבקות אל השם יתברך, ומשם אשתמודעין ליהוה (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן פד). והצדיקים מוסרים נפשם להכניס עבודת התפלה

בְּנִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, כִּי תִכַּף שָׁחַם טוֹעֲמִים טַעַם הַתְּפִלָּה, וְיִוֹדְעִים שָׁכַל עֶסְקָם צְרִיף לְהִיּוֹת תְּפִלָּה, בְּזֶה מִתְגַּלֶּה אֲצִלָּם הַשְׂכִּינָה, וּמִמִּילָא מִתְבַּטְּלִים מִבְּיַיְהוּם כָּל מִינֵי מַחְלָקוֹת וְסִכְסוּכִים, וְלִכֵּן עָקַר עֲבוֹדַת הַצְּדִיק לְגִלוֹת עֲבוֹדַת הַתְּפִלָּה בְּעוֹלָם, וְדוֹקָא עַל יְדֵי שְׂאֲדָם מִתְקָרֵב אֶל הַצְּדִיק הָאֱמִתִּי – נִפְתָּח פִּי לְדַבֵּר וּלְהַתְּפַלֵּל אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וּכְמוֹ שְׂאוּמֵר רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּשֵׁי מוֹהַר"ן חֵלֶק א' סִימָן ס'), שֶׁלִּפְנֵי שְׂאֲדָם מִתְקָרֵב אֶל הַצְּדִיק, הוּא כְּמוֹ הַרֵשׁ שְׂאִינוֹ שׁוֹמֵעַ וְאִינוֹ מְדַבֵּר, כִּי מִחֲמַת שְׂאִינוֹ שׁוֹמֵעַ דְּבָרֵי הַצְּדִיק, לִכֵּן אִינוֹ מְדַבֵּר אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, אֲבָל תִּכְּפָה וּמִיַּד שְׂמִיתָקָרֵב אֶל הַצְּדִיק, וְשׁוֹמֵעַ וּמְקַבֵּל דְּבָרָיו, תִּכְּפָה נִפְתָּח פִּי לְדַבֵּר וּלְהַתְּפַלֵּל אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְלִכֵּן בְּזֶה יָדַע אָדָם אִם מְקָרֵב אֶל צְדִיק אֱמִתִּי בְּאֱמִתּוֹ, אִם מְרַבֵּה לְדַבֵּר וּלְהַתְּפַלֵּל אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְאִם יוֹדַע שְׂאִין שׁוֹם עֲצָה בְּעוֹלָם כִּי אִם לְהַתְּפַלֵּל אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, כִּי זֶה סִימָן שְׁנִכְנַסְתָּ בּוֹ רַחֲמָנוֹת הַצְּדִיק וְהַמְּנַחֵג הָאֱמִתִּי, וְקַבֵּל לְמוֹדֵיו הָאֱמִתִּיִּים, וְעַל יְדֵי זֶה בּוֹדָאֵי תַהֲיֶיהָ לֹא יִשׁוּעָה בְּרוּחָנִיּוֹת וּבְגִשְׁמִיּוֹת.

וַיַּעֲתֵר – לְשׁוֹן עֲשִׂירוֹת, שְׁשִׁפְדָה הַתְּפִלוֹת בְּעֵשֶׂר

וְזֶהוּ מִזֶּה שְׁנֵאמַר בְּפִרְשֵׁת הַשְּׁבוּעַ (בְּרֵאשִׁית כה, כא): וַיַּעֲתֵר יִצְחָק לַה' לֵנֶכַח אֲשֶׁתּוֹ כִּי עָקְרָה הִיא וַיַּעֲתֵר לוֹ ה' וַתַּהַר רַבֵּקָה אֲשֶׁתּוֹ. וְאִיתָא בַּמְדָּרָשׁ (בְּרֵאשִׁית רבָּה סג, ה): וַיַּעֲתֵר – לְשׁוֹן עֲשִׂירוֹת, שְׁשִׁפְדָה הַתְּפִלוֹת בְּעֵשֶׂר; עֵינֵי שָׁם. כִּי זֶה דְרָף הַצְּדִיקִים לְגִלוֹת עֲבוֹדַת הַתְּפִלָּה בְּעוֹלָם, וְלְגִלוֹת לְנִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל שְׂאִין שׁוֹם עֲצָה אַחֲרַת לְהוֹשִׁיעַ בְּפִי שְׁצִרִיף

להושע אלא על ידי שפיכת תפלות בעשירות גדולה, וככל שאדם מרבה להתפלל, בן זוכה לישועה שלמה. ולכן אשרי מי שאינו ממטה עצמו בלל, רק מקרב עצמו אל מנהיג ורחמן אמת, שמגלה דרך התפלה בעולם, ומוריד את השכינה לכלם, עד שמאחד כל נשמות ישראל ביחד, כי על ידי ההתקרבות אליו יזכה לעסק בתפלה באמת, ולהגיע לכל טוב אמת ונצח בזה ובבא לנצח, אשרי לו ואשרי חלקו.

מענין המחלקת שבין שאול ודוד, ומאהבת יהונתן לדוד

והור מזהרא"ש נ"י וקשר פל הענין הנ"ל להפמרת השבוע, הפמרת מחר חדש (שמואל-א' כ) [כי היה אז ערב ראש חדש כסליו] בקשר נורא ונפלא מאד. כי הפמרת "מחר חדש" מדברת מענין המחלקת שבין שאול ודוד, ומאהבת יהונתן לדוד - להציל אותו מן שאול אביו. והנה עקר המחלקת בין שאול ודוד היה בענין הנהגת הרהמנות של המנהיג האמתי, כי דוד המלך היה רחמן אמת, ורחם מאד על נשמות ישראל, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (מדרש תהלים מזמור עה), שהיה דוד רועה צאן, והיה מאכיל כל אחד מהצאן כפי כחו, אמר הקדוש ברוך הוא: "הואיל יודע לרעות צאן, ירעה את צאני, אלו ישראל, שנאמר (יהושע לד, לא) ואתנה צאן מרעיתי". ועל בן בער בלבו לגלות אלקותו יתברך לכל נשמות ישראל ולהוריד להם את השכינה, וללמוד עמם את למודי החיים, והיה מגלה תורתו לאחרים, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (ערוכין נג ע"א): 'דוד דגלי מסכתא, כתיב

בו (תהלים קיט, עד): "יִרְאִיךָ יִרְאוּנִי וַיִּשְׁמְחוּ"; לא כן שאול, אף על פי שהיה מלך, והיה גדול מאד, אבל לא היה מנגלה תורתו לאחרים, והיתה תורתו שמונה בקרבו, וכמו שאמרו (ערוכין שם): 'שואל דלא גלי מסכתא, כתיב ביה (שמואל א' יד, מז): "ובכל אשר יפנה ירשיע"'. כי לא היה בקי במדה זאת של רחמנות, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (תנחומא מצורע א): 'כל שנעשה רחמן על האכזרי, לפוף נעשה אכזר על הרחמנים, מנא לן, משואל, כתיב (שמואל-ב' טו, ט): "ויחמל שואל והעם על אונג ועל מיטב הצאן והפקר", וכתיב (שם כב, יט): "ואת נוב עיר הכהנים תכה לפי חרב, עיני שם. כי רחמן אמת, כל פסופו ורצונו לגלות תורתו לאחרים, ולקרב כל נשמות ישראל אליו ותברך, אבל מי שאינו בקי במדת הרחמנות - עוצר תורתו בקרבו, עד שבוקע בתוכו, ועל בן רדף שואל את דוד (לקיטוי מותר"ן חלק א' סימן רפג). כי לא השיג עצם מעלתו, ושכל רצונו וכסופו לרחם על נשמות ישראל ולקרב אותם אל השם ותברך.

מחנה ישראל כמה הוי? שלש פרסי, הינו שלשת התפלות

אבל יהונתן בנו אהב מאד את דוד, והם היו הדגמא של אהבת ישראל בתכלית השלמות, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (אבות ה, מז): 'אהבה שאינה תלויה בדבר - זה אהבת דוד ויהונתן, וכן אומר רבנו ז"ל (לקיטוי מותר"ן חלק א' סימן קלח): שאהבת אדם אל הצדיק צריף להיות באהבת דוד ויהונתן, עיני שם. ולכן עשו סימן ביניהם עם שלשה חצים,

שְׁבוּחַ יוֹדֵיעַ יְהוֹנָתָן לְדוֹד אִם שָׂאוֹל אָבִיו מִבְּקֵשׁ רָעָתוֹ, בִּי עָקֹר
הַחֲבִיחָהּ הוּא עַל יְדֵי עֲבוֹדַת הַתְּפִלָּה, בִּי הַמְּנַחֵג וְהַרְחִמֵן הָאֲמִתִּי, כָּל
עֲצָמֵינֵנוּ וּמְחִינֵנוּ הִיא לְגִלוֹת אֶת עֲבוֹדַת הַתְּפִלָּה בְּעוֹלָם, וּלְקַרֵּב אֶת
כָּל הַבְּרִיּוֹת אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וּשְׁלֹשֶׁת הַחֲצִיִּים מְרֻמְזִים עַל שְׁלֹשֶׁת
הַתְּפִלוֹת – שְׁחֵרִית, מְנַחָה וְעֶרְבִית, בִּי הַתְּפִלוֹת הֵן כְּמוֹ חֲצִיִּים הַיּוֹרִים
מִן הַקְּשֵׁת, וְכְמוֹ שְׂאֵמְרוֹ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (בְּבֹא בַתְּרֵא כַּגַּ ע"א) עַל הַפְּסוּק
(בְּרֵאשִׁית מ"ח, כ"ב): "בְּחַרְבֵי וּבְקִשְׁתֵּי" – 'בְּתַפְלֵתִי וּבְכַבְּשֵׁתִי'. וְהֵם עָקֹר
קְדֻשַׁת מַחְנֵה יִשְׂרָאֵל, וְכְמוֹ שְׂמֹפְרֵשׁ רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטָי מוֹתְרָן חֶלֶק ב' סִימָן ה')
אֶת מֵאֵמֶר חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (בְּרֵכוֹת נד ע"ב): 'מַחְנֵה יִשְׂרָאֵל כְּמֵה הַיּוֹי?
שְׁלֹשׁ פְּרָסִי, הֵינּוּ שְׁלֹשֶׁת הַתְּפִלוֹת; עֵינַי שָׁם. בִּי כָּל זְמַן שְׂאֵדָם נִזְהָר
לְהַתְּפַלֵּל כָּל שְׁלֹשֶׁת הַתְּפִלוֹת בְּכָל יוֹם בְּבֵית הַכְּנֶסֶת וּבְמִנְיָן – מִבְּטָח
שִׁישְׂאָר בְּתוֹךְ מַחְנֵה יִשְׂרָאֵל, וְיִתְחַזַּק בְּקִדְשָׁתוֹ, מֵהָ שְׂאֵינ בֶּן כְּשִׁמְתַּחֲוִיל
לְזוֹלֹל בְּשְׁלֹשֶׁת הַתְּפִלוֹת, חֵם וְשְׁלוֹם, וְכֹאֵן מַחְסִיר מְנַחָה, כְּאֵן מַחְסִיר
מְעָרִיב, כְּאֵן מִקְצֵר בְּתַפְלַת שְׁחֵרִית, כְּבָר עָלוּל לְצֵאת מִקְדְּשֶׁת מַחְנֵה
יִשְׂרָאֵל, רַחֲמָנָא לִיצְלָן, בִּי נִתַּק חֶבֶל הַתְּפִלָּה הַמְּקַשֵּׁר אוֹתוֹ אֶל הַשֵּׁם
יִתְבָּרַךְ. וְעַל כֵּן צְרִיכִים לְמַסֵּר נַפְשׁוֹ לְהַתְּפַלֵּל שְׁלֹשֶׁת הַתְּפִלוֹת בְּכָל יוֹם
בְּבֵית הַכְּנֶסֶת וּבְמִנְיָן, וְעַל יְדֵי זֶה יִתְיַחַּ מִבְּטָח לְהִיּוֹת קְבוּעַ בְּתוֹךְ
קְדֻשַׁת מַחְנֵה יִשְׂרָאֵל.

סימן שְׁחֵרִית מְנַחָה שְׁלוֹ עַל מְקוֹמָהּ...

וְזֶהוּ הַסִּימָן שֶׁעָשׂוּ יְהוֹנָתָן וְדוֹד בִּינֵיהֶם עִם שְׁלֹשֶׁת הַחֲצִיִּים: וְהֵנָּה אֲשַׁלַּח
אֶת הַנְּעָר לְךָ מִצָּאָה אֶת הַחֲצִיִּים, אִם אָמַר אָמַר לְנַעַר הֵנָּה הַחֲצִיִּים מִמְּךָ

וְחֵנָּה קָחְנוּ וּבָאָה בִּי שְׁלוֹם לְךָ וְגו', וְאִם כֵּן אָמַר לְעֵלְמֵ הַנְּחָה הַחֲצִיִּים מִמֶּנּוּ וְחֵלְאָה לְךָ בִּי שְׁלַחֲךָ ה'. בִּי בְּזֶה רָמַז לֹא שְׂיִכּוּלִים לְחִבּוּר מֵהוּת הַמִּנְהִיג וְרַחֲמָנוּתוֹ עַל יְדֵי חֲצֵי הַתְּפִלָּה, אִם "הַחֲצִיִּים מִמֶּנּוּ וְחֵנָּה" הֵינּוּ שְׁתֵּים קְרוֹבִים וְסְמוּכִים מְאֹד אֶל הָאָדָם, וְהוּא נִזְהָר מְאֹד בְּכָל שְׁלֹשֶׁת הַתְּפִלוֹת לְהַתְּפַלֵּל אוֹתָן פְּרָאוּי, זֶה סִימָן שֶׁהַרְחַמְנוּת שְׁלוֹ עַל מְקוֹמָהּ, וְאִין מִה לְפַחַד מִמֶּנּוּ, בִּי חֶבֶל יָבֵא עַל מְקוֹמוֹ בְּשְׁלוֹם, אֲבָל אִם "הַחֲצִיִּים מִמֶּנּוּ וְחֵלְאָה", וְאִין שְׁלֹשֶׁת הַתְּפִלוֹת עַל מְכוּנָן פְּרָאוּי, זֶה סִימָן שֶׁהַמְחַלְקֵת בְּתַקְפָּהּ וּבְגִבּוּרְתָּהּ, וְאִין אַחַדוֹת וְרַחֲמָנוּת פְּרָאוּי, וְצָרִיכִים לְבָרַח מִשֵּׁם שְׁלֹא תִשְׁלַט בּוֹ מִדַּת הָאֲכֻזְרִיוֹת.

וְעַל כֵּן הִלָּךְ דָּוִד לְדַרְבּוֹ, וּלְבַסּוֹף קִבֵּל אֶת הַמְּלוּכָה, וְגִלְגָּה וּפְרָסָם דְּרָף הַתְּפִלָּה בְּעוֹלָם, וְהוֹרִישׁ בְּרַחֲמָנוּתוֹ הָעֲצוּמָה אֶת סֵפֶר תְּהִלִּים לְנַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וּמִדּוֹד הַמְּלֶךְ יֵצֵא מְלֶךְ הַמְּשִׁיחַ, שֶׁהוּא יִכְנֹס עֲבוֹדַת הַתְּפִלָּה בְּעוֹלָם בְּשְׁלֵמוֹת, בִּי "מְשִׁיחַ" נִקְרָא עַל שֵׁם "מְשִׁיחַ" אֱלֹמִים (לְקוּטֵי מוֹהֲרָ"ן חֶלֶק ב' סִימָן פג) – שְׂיִגְרָם לְכָל הַבְּרִיּוֹת לְדַבֵּר אֶל הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ, וְתַכַּף וּמִיד שְׂיִתְחִילוּ לְדַבֵּר אֶל הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ יִהְיֶה גְלוּי שְׂכִינָה, וְתַפְלָנָה וְתַתְּבַטְלָנָה הַמְּחַלְקוֹת, הַשְּׂנְאוֹת וְהַקְּנָאוֹת, וְיִתְאַחֲדוּ בְּלֵם יַחַד בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ, בִּי תַתְּנֶלֶה לָהֶם הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה, וּמִמִּילָא יִשְׁכְּחוּ אֶת כָּל הַסְּכָסוּכִים וְהַפְּרוּדִים שְׂבִינִיהֶם.

וְהַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ יִזְכְּנוּ לְהִיוֹת מְקַרְבִּים אֶל צְדִיקִים אֲמִתִּיִּים הַמְּלַמְּדִים כָּל

הבריות לדבר אל השם יתברך, והמורידים השכינה בעולם, עדי נזכה
לקבל פני משיח צדקנו, שכינה לנו בית המקדש במהרה בימינו, אמן
ואמן.

הַזְדַּמְנוּת נְפִלְאָה!

”הַמִּשְׁתַּתַּף בְּהַדְפֵּסֶת ”אֲשֶׁר
בַּנְּחָל”, (אף כַּמָּה אַנְשִׁים בְּנֶחֱד), יִזְכֶּה
לְיִשׁוּעָה בְּכֹל עֵינָיו שִׁיֶּצְטַרְךְ...”

(כ"ק מרן מוהרא"ש ש"ש"א)

לְנִטְיִילַת חֵלֶק בְּהַדְפֵּסֶת הַפְּרָכִים
הַקְּדוּשִׁים שֶׁל 'אֲשֶׁר בַּנְּחָל':

052-7622316